

בש"פ 4895/22 - שלומי קריכלי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 4895/22

לפני: כבוד הרשמת קרן אזולאי

המבקש: שלומי קריכלי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

**בקשת המבקש מיום 18.7.2022 להארכת מועד
לנקיטת הליך; תשובת המשיבה מיום
18.7.2022; תשובת המערער מיום 5.8.2022**

החלטה

לפניי בקשה להארכת מועד להגשת ערעור על החלטה מיום 3.7.2022, שבה נדחתה בקשת פסלות.

כידוע, סעיף 147(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: חוק סדר הדין הפלילי), קובע כי ערעור פסלות בהליך פלילי יוגש בתוך חמישה ימים מהיום שבו הודעה לבעל הדין החלטת הפסלות. בהתאם לסעיף זה, המועד להגשת ערעור הפסלות היה ביום 10.7.2022 (בהתחשב בכך שההחלטה נצפתה על ידי ב"כ המבקש בשעות הלילה המאוחרות של יום 3.7.2022). הבקשה להארכת מועד הוגשה ביום 18.7.2022, באיחור של שמונה ימים. בבקשה נטען כי המבקש טעה לחשוב שניתן להגיש את הערעור בתוך 14 ימים ממועד מתן ההחלטה, ורק משעמד על טעותו, הגיש את הבקשה באופן מיידי. עוד נטען בבקשה כי בא-כוח המבקש היה חולה ונקבע לו מועד לניתוח, שחל מספר ימים לאחר הגשת הבקשה הנוכחית.

המשיבה התנגדה לבקשה. המשיבה טענה כי כבר בזמן אמת הפנה הפרקליט את בא כוח המבקש לכך שהערעור צריך להיות מוגש בתוך חמישה ימים, אולם הוא נמנע מלברר את העניין. המשיבה הוסיפה כי ביום

עמוד 1

10.7.2022 ביקש המבקש לדחות את הדיון שנקבע להשלמת טיעון בבית המשפט קמא, מהטעם שהוא מתכוון להגיש ערעור על החלטת הפסלות. בית המשפט דחה את המועד ליום 17.7.2022, וחרף האמור המבקש לא הגיש את הערעור. רק ביום 17.7.2022 ביקש המערער מבית המשפט קמא לדחות את הדיון שנית, ורק אז פעל להגשת הבקשה להארכת המועד. המשיבה הוסיפה כי גם סיכויי הערעור לגופו נמוכים מאוד.

לבקשתו, ובהסכמת המשיבה, המבקש הגיש תגובה לתשובה. המבקש חזר על טענתו כי האיחור נבע מטעות בתום לב ובשל מחלת בא כוחו.

לאחר שעיינתי בטענות הצדדים הגעתי לכלל מסקנה לפיה דין הבקשה להידחות. אמת המידה למתן הארכת מועד בהליכים פליליים היא "טעם ממשי המניח את הדעת" לאיחור (ראו, למשל, בש"פ 7522/21 אבו ג'ודה נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (15.3.2022)). למרות שאמת מידה זו חלה גם ביחס לבקשות להארכת מועד להגשת ערעור פסלות, היא נבחנת גם על רקע הזמן הקצר שעומד לרשותו של בעל דין להגיש ערעור פסלות בפלילים, ובשים לב לעובדה שהליכי פסלות אמורים להתברר במהירות (ראו, למשל, בש"פ 8533/19 טמסיס נ' עיריית נוף הגליל (31.12.2019) וההפניות שם).

בענייננו הנימוק המרכזי שטען המבקש היה טעות שבדין באשר למועד להגשת הערעור. לא מצאתי שדי בטיעון זה כדי להצדיק את הארכת המועד. מדובר באיחור משמעותי, שהוא כמעט כפול מהמועד שהמחוקק העמיד לכתחילה להגשת ערעור פסלות. לא זו בלבד, אלא שכפי שהמבקש בעצמו ציין, ביום 6.7.2022 העלה התובע בפניו את העובדה שלגישתו עומדים לרשותו חמישה ימים. במצב דברים זה מצופה כי המבקש יבדוק את פרק הזמן להגשת הערעור, והוא נמנע מלעשות כן. בנסיבות אלה, עצם הטעות שבדין אינה מהווה עילה המצדיקה את הארכת המועד. לא נעלמו מעיניי גם טענות המבקש על מחלתו של בא-כוחו והעובדה שהוא נזקק לניתוח באותם מועדים. עם זאת, ככל שהסיבה לאי-הגשת הבקשה במועד נבעה מצורך רפואי, היה על המבקש לבסס את הקשר שבין הצורך הרפואי לאיחור הנטען. לא מצאתי שכך נעשה. כפי שהובהר, המבקש סבר שעומד לרשותו פרק זמן ארוך יותר, ולכן הגיש באותה תקופה בקשה לדחיית דיון לבית המשפט קמא ואף התייצב לדיון שנקבע. על כן, המבקש לא הצביע על כך שלמצער לא התאפשר לו להגיש בקשה להארכת מועד בשל המצב הרפואי.

במכלול הטעמים שלעיל, לא מצאתי שהמבקש הציג טעם ממשי המניח את הדעת המצדיק את מתן הארכה המבוקשת. על כן, דין הבקשה להידחות.

ניתנה היום, כ"ד באב התשפ"ב (21.8.2022).

קרן אזולאי, שופטת
ר ש מ ת